



Bestselerio
„SODININKAS
IŠ PRANCŪZIJOS“
autorės knyga

Santa Montefiore

NEIŠTIKIMYBĖ



Alma littera

Prologas

Žmogaus siela – nelyginant kaleidoskopas, sudarytas iš milijonų mažiųjų veidrodėlių, atspindinčių ištisą spalvų spektrą – nelygu kaip krinta šviesa. Ji įvairialypė ir beribė. Vis dėlto kai kurie šios stebuklingos spindinčios karalystės veidrodėliai taip ir negauna progos švystelėti, tad pamiršti lieka tūnoti patamsyje.

Mes galim niekad nė nesužinoti, kaip gebame mylėti. Galim taip ir likti neprasiskleidę it gėlės žiedas. Bet kartais gyvenime kas nors nutinka ir suteikia mums progą bent akies krašteliu patirti, kokie būtume galėję tapti, jei tik būtume leidę tai šviesai pasiekti anuos tamsoje slypinčius nematomus mūsų sielos paviršius. O tada netikėtai pajuntame turį sparnus, nors juos visada turėjome...

Tobulos laimės beiėškant

PIRMOJI DALIS

Geismas

1

Mūsų laimė priklauso nuo mūsų minčių.
Tobulos laimės beiėškant

*Londonas,
2008 metų rugsėjis*

Andželika Larivjer užsitempė kūną formuojančias kelnaites ir iš visų pusių apžiūrėjo save prabangiame vonios veidrodyje, kurį pagal individualų užsakymą jai pagamino *Smallbone of Devizes*. Veidrodžiai supo vonią iš trijų pusių; jie buvo įtaisyti dar ir priešais, viršum dviejų kriauklių, kur degė kvapiosios *Dyptique* žvakės, o šviesūs marmuriniai stalviršiai buvo nustatyti dailiais stikliniais kvėpalų buteliukais. Andželika mėgo gražius daiktus; jai patiko prieš saulę blyksintys rasoti voratinkliai, rūko gaubiamas spindintis ežero paviršius, senovinio stiklo sietynai, paukščių giesmės magnolijos šakose, žvaigždės, mėnulio pilnatis, Paryžius, kvėpalų aromatas, liūdna violončelės melodija, žvakių liepsna, žvarbią žiemą pasiėšiauėš viržynas, sniego baltuma. O jos vaizduotė subtilumu dargi pranoko tikrovę. Įstabūs lyg užkerėtas sodas išgalvoti stebuklai liete liejosi į Andželikos kuriamas fantastines knygas vaikams, kuriose gyvenimo nevaržė jokie dėsniai, o grožis galėjo skleistis lyg burtų lazdele mostelėjus. Tačiau užvis labiausiai Andželika dievino meilę – juk kas galėjo būti gražiau?

Ji pagalvojo, kaip greitai bėga laikas, ir mintyse iškilo tas pirmasis bučinyas Paryžiuje, Magdalenos aikėštėje po žibintu. Olivjė niekad daugiau taip jos nebučiavo, ir jai nebeteko dar sykį patirti to svaiginančio jausmo – tarsi šimtai mažyčių bitučių dūgz-

damos sparneliais kutentų ją iš vidaus. Aišku, jis ir paskui ją pabučiuodavo, tik kad sutuoktinio bučinyš būna visiškai kitoks nei mylimojo. Ir pirmojo pasimatymo daugiau nebepakartosi. Santuoka, vaikai ir bendras gyvenimas sutvirtino jų dviejų tarpusavio prisirišimą ir meilę, bet sykiu ir išsklaidė kerus, tad jiedu pasidarė lyg brolis su seserimi. Prisiminus tą įstabią akimirką, Andželiką užplūdo ilgesys ir šioks toks liūdnumas, kad daugiau tokios karštos meilės nebepatirsianti.

Kaip sykis tada vidun įsliūkino aštuonmetis jos sūnelis Džo – toks švarus ir rausvutis, su pižama. Pamačius mamą, iš siaubo jam ko akys ant kaktos neiššoko.

– Fui! – sucypė jis, susiraukęs lyg naginė. – Ir vėl *šitos!*

Andželika kilstelėjo vyno taurę ir pirštais pakedeno išsidraikiusius šviesius savo plaukus.

– Atleisk, meiluti, bet šįvakar man reikia tų didžkelnių, – paaiškino ji sūnui ir siurbtelėjo šalto it ledas baltojo vyno. – Turiu rinktis – didelės kelnės arba didelis pilvas. Kelnės geriau!

– Tėčiui jos irgi nepatinka.

– Jis, kaip ir visi prancūzai, žavisi dailiais apatiniais. – Andželika prisiminė turinti pilną stalčių prabangių *Calvin Klein* kelnaičių ir liemenėlių, kurio beveik nė neatverdavo, daug mieliau nešiojo paprastus medvilninius apatinius iš *Marks & Spencer*, ir kiek susigraudino, kad du vaikai ir dešimt metų, praleistų santuokoje, nuslopino jos norą atrodyti seksualiai. Ji mikliai šmurkštelėjo į juodą *Prada* suknelę. – Dabar geriau? – paklausė sūnaus, nutaisiusi pamaivišką pozą ir vylingą šypsena.

– Uf! – melodramatiškai atsiduso tas, ir Andželika pasilenkė jo pabučiuoti. – Skaniai kvepi, – pagyrė mažius.

– Na, vis šis tas! Atmink, jei norėsi patikti mergaitėms, sakyk joms tik kad jos gražios. Matysi, tavo žmona kada nors tai įvertins!

– Aš niekad neturėsiu žmonos, – pareiškė Džo ir, apsvijęs rankomis mamai kaklą, padėjo galvą jai ant peties.

– Na jau, užaugsi ir persigalvosi!

– Ne-a. Aš noriu *visada* būti su tavim.

Andželikai iš graudulio net akys sudrėko.

– Ak, mielasis, kaip nuostabu tai girdėti! – *Na, kokių dar reikia stebuklų – juk turiu tave!* – Eikš, apkabink mane, kaip tu moki! – Jis kikendamas visu kūnu prisispaudė prie mamos. – Kaip miela!

– Ar galiu dar pažiūrėti „Luką Skruzdėliuką“?

– Prašom!

Jis berėgint čiupo televizoriaus pultelį ir išsiropštė į mamos lovą. Dar riktelėjo seseriai, ir netrukus Andželika išgirdo koridoriu atidundant šešiametę Izabelę.

Ji vėl nususuko į veidrodį ir nubraukė nuvarvėjusio tušo dėmę paakyje. *Iš to bernelio išaugo tikras širdžiųėdikas*, – pamanė patyliukais. Tada žengtelėjo ataturpsta ir apžiūrėjo, kaip atrodanti. – *Pusė bėdos – kelnaičių dėka!* Išties, ji atrodė visai liekna. Iš to džiaugsmo įpuolusi į savo pagal individualų užsakymą suprojektuotą drabužinę, Andželika susirado juodą vintažinį diržą su dailia auksine drugelio formos sagtimi, kuri kažkada aptiko Portobelo turguje. Grįžusi prie veidrodžio, susijusė juo liemenį, tada įsispyrė į juodus aukštakulnius atviromis nosimis ir pasidžiaugė stebuklingu savo pokyčiu.

Džo su Izabele linksmai kažką čiauškėjo ant lovos, o jųdviejų balseliai skardeno gyvai ir nevaržomai – kaip būdinga tik mažiems vaikams. Atsilapojo durys, ir vidun įžengė Olivjė – drąsiai ir nerūpestingai, kaip žmogus, žinantis savo namuose esąs vyras ir valdovas.

– Čia kvapas lyg viešnamyje! – Jis įžiebė šviesas. – Vaikams metas į lovą!

– Betgi jie *jau* lovoje – tik *mūsų*, – nusijuokė Andželika. – Labas, brangusis.

Jis susiraukė ir užpūtė žvakes – buvo tikras, kad ji pamirš tai padaryti.

– Matau, įsipylei vyno. Aš irgi mielai ko nors išgerčiau.

– Sunki diena?

Olivjė nusirišo kaklaraištį.

– Laikai dabar sunkūs. Nuotaikos Sityje labai nekokios. – Jis nuėjo į drabužinę ir išsinėręs iš švarko užkabino jį ant pakabo. – Ar paėmei rūbus iš valyklos? Norėjau šįvakar vilktis *Gucci* švarką.

Andželika sumišusi nuraudo.

– Pampiršau... Atleisk...

– *Merde!* Dievaži, kartais man atrodo, kad tavo galva pilna vatos!

– Na, ne, be vatos, čia dar slypi ištisas pasaulis! – Ji bakstelėjo pirštu sau į smilkinį, stengdamasi nesileisti išmušama iš vėžių. – Man moka pinigų už fantaziją.

– Tu puikiai prisimeni painius savo knygų siužetus, bet pamiršti mano drabužius valykloje! O juk ir kelnių iš siuvėjo taip ir nepaėmei, nors jau prieš kelias savaites prašiau! Jei dirbtum mano darbą, tikrai bankrutuotume.

– Todėl aš ir dirbu savo darbą. Klausyk, atsiprašau, man labai nesmagu.

– Neverta atsiprašinėti. Akivaizdu, kad aš tau nerūpiu...

– Mielasis, maldauju, nepyk! Juk eisim vakarieniauti. Matysi, bus smagu! Išmesk iš galvos ir Sitį, ir tą *Gucci* švarką. – Užlindusi jam už nugaros, ji rankomis apšivijo jo liemenį. – Juk puikiai žinai, kad *rūpi* man labiau už viską!

– Tai būk gerutė ir įpilk man išgerti. Ir suguldyk vaikus miegoti! Tos vasaros atostogos turbūt niekad nesibaigs. Kada jiems į mokslus?

– Keturtdienį.

Jis nepatenkintas sušnarpštė:

– Galėtų ir greičiau... – Tada nusimovė kelnes ir rūpestingai jas pakabino. Olivjė buvo skrupulingai tvarkingas. – Palįsiu po dušu.

– Na, o kaip aš atrodau?

Segdamasis iš marškinių rankogalių paauksuotas sąsagas, Olivjė dėbtelejo į ją.

– Kam tas diržas?

– Tokia mada, brangusis!

– Ar madinga išryškinti storiausią kūno vietą?

Andželika sustingo be žado.

– Storiausią kūno vietą?..

Jis nusijuokė ir pakstelėjo jai į kaklą.

– Tu visuomet puikiai atrodai, Andželika.

Ji žiūrėjo, kaip jis nusimeta marškinius, o sąsagas sudeda į odinę dėžutę ant kelių preso. Olivjė buvo smulkaus kūno sudėjimo ir neaukštas, tačiau gana patrauklus. Jis buvo sportiškas, mat reguliariai žaisdavo tenisą Kvinse arba, jei kas iš ketveto jo draugų kokį sykį negalėdavo, eidavo pabėgioti aplink Haid Parką ir taip sudegindavo energijos perteklių. Jis atrodė tikras prancūzas: vešlios kaštoninės garbanos būdavo subrauktos aukštyn nuo veido, o glotni rusva oda neišblykšdavo net per žiemą. Jo bruožai buvo dailūs, nosis ilga ir aristokratiška, o tankiomis juodomis blakstienomis apvedžiotos akys – kvapą gniaužiančio rugiagėlių mėlynumo. Tačiau pirmiausia Andželiką sužavėjo jo burna – jis taip savotiškai vis kilstelėdavo vieną lūpų kamputį. Tiesa, dabar jau reikėdavo labai pasistengti, kad išspaustum tą kreivą šypseną. Olivjė rengdavosi elegantiškai kaip tikras paryžietis, jo batai visuomet būdavo kruopščiai nublizginti, o kostiumai – nepriekaištingai pasiūti. Jam buvo nepaprastai svarbu gerai atrodyti, tad *Turnbull & Asser* ar *Gucci* salonuose jis niekada netaupydavo. Jam patiko būti gražiam ir patiko matyti ją gražią.

Padedama namų tvarkytojos Sanės, Andželika suguldė nakčiai vaikus ir, laikydama rankoje taurę viskio su ledu, pasitiko savo vyrą, kai tas išlindo iš dušo, dvelkdamas sandalmedžio aromatu. Jis nė nepastebėjo, kad ji nusijuosė diržą ir sykiu su pakilia vakaro nuotaika sukišo atgal į stalčių. Jai jau visiškai nebesinorėjo eiti į svečius, nors Skarlet buvo viena iš artimiausių jos draugių. Andželika jautėsi it miltų maišas.

Kai ji siekė rankinuko, suzvimbė mobilusis: atėjo žinutė. Skubiai atvažiuok. Man tavęs reikia. X Keitė. Andželikai net širdis suspurdo krūtinėje. Keitė ir vėl pakliuvo į bėdą! Ji metė akį į laikroduką. Keitė gyvena Turlou aikštėje – pakeliui į Skarlet namus Čelsyje. Paskubėjusi ji spės pasigauti taksi ir susitiks su Olivjė ten.

Olivjė reagavo taip, kaip ji ir tikėjosi. Jis nepatenkintas garsiai atsiduso ir nusikeikė, o tada piktai ir irzliai išpoškino:

– Oi, ta amžina pamaiva! O tu kaskart leki pas ją lyg kokia tarnaitė. Ar nesupranti, kad be žiūrovų ir tragedijos nebus?

– Ji labai gležna. Akivaizdu, jai kažkas nutiko.
– Jai visą gyvenimą kas nors nutinka!
– Negi ji kalta, kad Peteris įsitaisė meilužę?
– Puikiai jį suprantu. Turėdamas tokią žmoną ir aš pasiieškočiau meilužės.

– Ar čia grasinimas?

– Tik ne tau, mano angele. Mudu – tikros priešybės, ir tai mane žavi. Aš – materija, tu – dvasia, – nusijuokė jis, aiškiai patenkintas savo analize. – Ką gi, važiuok. Susitiksime vietoj. Tik neužtruk ilgiau nei iki pusės devynių. Pasakysiu jiems, kad tavo bičiulę ištiko krizė. Neabejoju, kad Skarlet supras – ji juk irgi priklauso Keitės svitai! – pridūrė jis. – Bet turbūt vis tiek neapsidžiaugs, jei pavėluosi vakarienės. – Andželikai jau einant prie durų, jo akis užkliuvo už jos rankinuko su lūpų dažais ir pudrine, nerūpestingai numesto ant lovos. – Angelėli, pamiršai piniginę – kuo gi mokėsi už taksi? – nekantriai riktelėjo jis. Ji paknopstom grįžo, čiupo rankinuką ir išsiskubino lauk.

Apsisiautusi kašmyro vilnos šaliu, Andželika Kensingtono Bažnyčios gatvėje susistabdė taksi. Rugsėjo vakaras pasitaikė gana žvarbus. Dangų traukė pilki lyg avižinė košė debesys, o temo gana anksti. Net medžių lapai kai kur jau buvo pasidarę apelsinų spalvos. Gatvėse buvo pilna žmonių, grįžusių iš vasaros atostogų ir besirengiančių mokslo metų pradžiai. Mašinų irgi buvo daugiau nei įprastai, o priešais Kensingtono rūmus Andželika net išvydo tikrą kamštį. Laimei, ji važiavo į priešingą pusę.

Taksistas tolydžio trukdė jai susikaupti, vis ką nors niūriai burbtelėdamas apie amžinai pradingstančią saulę ir dar vieną apgailėtiną lietingą vasarą.

– Pasaulinis atšilimas, – bumbėjo jis. – Užtat Borisas tapo meru, o Kameronas suvystys Brauną lyg šlapią vilną. Bent tiek gerai!

Jis išlaipino Andželiką prie Keitės namų – balto pastato su terasa ir dviem abipus ryškiai rožinių lauko durų lyg sargybiniai stypsanciais lauramedžiais. Ji nuspaudė skambutį. Viduje girdėjosi muzika iš „Mama Mia“ ir kažkieno balsai. Andželika pamėgino dirstelėti pro langą vidun, bet užuolaidos buvo užtrauktos. Gal toji žinutė buvo išsiųsta vakar, ir dabar ji įsiverš į linksma vakarėlį?

Pagaliau durys atsidarė ir ant slenksčio išdygo Keitė – susisukusi į kašmyro chalata, su buteliu vyno vienoje rankoje ir cigarete kitoje. Jos veidas buvo papurtęs nuo ašarų, balkšvi skruostai išterlioti nubėgusiu blakstienų tušu, o rudi pasišiaušę plaukai sugrūsti po ant kaktos užrištu *Hermès* šaliku. Ji atrodė lyg nuskrusta maža mergaitė.

– Oi, Andželika, ačiū, kad atvažiavai! Tu tikra draugė!

Bet ji nebuvo vienintelė tikra draugė. Svetainėje jau sėdėjo Leticija ir Kandisė – abi lygiai taip pat apstulbusios, kaip ir Andželika.

– Kas nutiko? – šnibžtelėjo Andželika Leticijai, kuri apgaubė ją sodriu *Fracas* kvėpalų aromatu.

– Neįsivaizduoju, brangute, – atsakė ta, su geidulingu itališku akcentu minkštai it katės uodegą raitydama žodžius. – Aš tiek pat žinau, kiek ir tu!

– O kur vaikai?

– Pas mamą.

– O Peteris?

– Maskvoj.

– Jam pasisekė!

– *Esatto*, brangute. Joks vyras nenori matyti moters ašarų, ypač kai jos liejamos dėl jo.

– Atnešiu jums išgerti, – burbtelėjo Keitė ir netvirtu žingsniu išsvyravo iš kambario.

Andželika susmuko ant kėdės.

– Jei būčiau žinojusi, kad judvi čia, nebūčiau važiavusi. Olivjė pasius, jei pavėluosiu į vakarienę.

– Manai, kad tau blogai? – vyptelėjo Kandisė, kilstelėdama tobulai išlenktą antakį. – Aš dabar turėčiau sėdėti teatre!

– Kokios jūs atsidadavusios bičiulės, – pagyrė Leticija.

– Anaip tol, aš tikra kvėša! – Kandisė buvo niujorkietė iki kaulų smegenų ir žodžių į vatą nevyniojo. – Parašiau Hariui, kad susitiksime per pertrauką. Jis taip įsiuto, kad net neatrašė. Jei ir toliau šitaip elgsiuos, jis pareikalaus skyrybų!

– Ji atrodo visai perkarusi, – žaliomis akimis dėbtelėjusi koridoriaus pusėn, pastebėjo Leticija. – Turbūt jau kelias savaites neprarijo jokio angliavandens! Dievaži, man net pavydu...

– Sielvartas, – burbtelėjo Kandise. – Galėtų jį vaistinėje buteliukais pardavinėti!

– Kaip manot, gal Peteris ją paliko? – pasiteiravo Andželika.

– *Aišku*, kad ne! Jie juk *priklausomi* vienas nuo kito! Abu vienodai *nuodija* vienas kitam gyvenimą! – Kandise irzliai nužvelgė dailius rožinius savo nagus. – Įdomu, ką ji ten daro? Gal vynuoges spaudžia?

– Kaip matau, greitai iš čia neištrūksim, – atsiduso Leticija.

Pagaliau Keitė grįžo, nešina vyno butelių.

– Niekaip neradau kamščiatraukio, – girtai kikendama pranešė ji ir užsitraukė cigaretę. – Tikriausiai stebitės, ko jus čia sukviečiau.

– Oi, turbūt pamiršom tavo gimtadienį!

Leticija priekaištingai dėbtelėjo į Kandise.

– Kas nutiko? – švelniai paklausė ji Keitės, plekšnodama sofą šalia savęs. Keitė atsidususi susmuko ant pagalvių.

Kandise paėmė iš jos ir butelį, ir kamščiatraukį.

– Man pravers šiek tiek ūpui pakelti.

– Aš vėluoju, – niūriai burbtelėjo Keitė.

– Mieloji, nes *visos* vėluojam, – atšovė Kandise.

– Aš ne į teatrą. Aš *rimtai* vėluoju, – paaiškino Keitė, nutaisiusi reikšmingą veidą.

– A, *mat* kaip! Na, čia tai staigmena! – toliau varė Kandise. – Maniau, kad judu graibot vienas kitam gerkles, o ne papilves!

– Ar darei testą? – pasiteiravo Andželika.

– Ne, todėl jus ir pasikviečiau. Man reikia moralinės paramos, kad jį pasidaryčiau.

– Tai dar jo nepadarei? – suirzo Andželika. O jeigu jis bus neigiamas – kam tada reikėjo jas visas šįvakar čia atsitempti?

– Na, pasigimdysi dar vieną vaiką – kas čia baisaus? – paklausė Kandise, pildamasi sau vyno.

– Būtent, vaikelis judu iš naujo suartins. Kas gali būti romantiškiau, mieloji? – drąsinamai murkė Leticija.

Bet Keitė tik papurtė galvą, o iš akių jai vėl pasipylė ašaros.

– Tik ne šiuo atveju, – prikando lūpą ji. – Jei aš nėščia, tai pati nežinau, nuo ko.

- Pala pala, ką aš pražiopsojau? – nustėro Kandisė.
- Ne tu viena, – pridūrė Andželika ir visos trys sužiuro į Keitę.
- Aš su kai kuo permiegojau. Tai buvo klaida. Bet Peteris buvo su Skilandžiu, ir mane apėmė neviltis. Aš tikra idiotė. O dabar pažiūrėkit! Esu vaikščiojanti katastrofa. Aš gi modelis, tik pagalvokite! Kas mane dabar samdys? Nebent tos storulių agentūros.
- Šitokios būklės? Manau, džiaugsies išvis radusi kokį nors darbą, – draugiškai patraukė ją per dantį Kandisė.
- Taip nutiko vos kartą, o nubausta esu visam gyvenimui!
- Na, tai kas jis?
- Nesakysiu. Man baisiai gėda.
- Andželika prisimerkė, mintyse skaičiuodama galimus kandidatus. Leticija apglėbė liesus it dviratis Keitės pečius ir drąsinamai spustelėjo, apgaubdama ją šviesiu kašmyru ir kvėpalų debesimi.
- Kandisė dėbelėjo į laikrodį.
- Gal pasirodysiu nemandagi, bet Džeremis Aironsas tikrai nelauks, kol teiksiuos atvykti į antrąjį veiksma. Todėl siūlyčiau paskubėti.
- Atleisk, Kandise, tu ir taip man labai gera, – atsiliepė Keitė ir atsistojo, rengdamasi tiesos akimirkai.
- Ar turi testą? – paklausė Leticija. – Delsti nėra ko.
- Keitė bedė pirštu į keturias ant šoninio stalelio išdėliotas dėžutes.
- Dėl viso pikto... Na, žinot...
- Aišku, tais testais juk negalima pasitikėti! – mestelėjo Kandisė ir dalykiškai žengė paimti dėžučių. – Eime, Keite! Lipam į viršų.
- Leticija atnešė iš virtuvės stiklinę, Kandisė įbruko Keitei į rankas testus, o Andželika padėjo jai užkopti laiptais ir kone įstūmė bičiulę į prie miegamojo įrengtą vonią.
- Nagi, tik gerai taiky! – padrąsinamai šūktelėjo Kandisė, o pati visu ūgiu išsitiesė ant milžiniškos dvigulės Keitės lovos ir perbraukė ranka per pūkuotą rudą užtiesalą. – Visai nieko...
- Kaip manai, kieno jis? – šnibžtelėjo Andželika.
- Turbūt *Ralph Lauren*, – atsakė Kandisė.
- Ne, aš ne apie užtiesalą. Apie vaiko *tėvą*.

– A, na...

– Gal tai Robis? – svarstė Leticija.

– Koks Robis?

– Jos treneris!

– Oi, ne! Būtų per daug banalu. Ir ji būtų mums pasakiusi, – atsainiai mostelėjo Kandise. – Turbūt kas nors iš bendrų pažįstamų. *Vienas iš mūsų.*

– Nieko neišspaudžiu! Aš per daug susinervinusi! – pasigirdo iš vonios.

– Atsuk vandenį, – patarė Leticija.

– Jei pavojus pasirodys netikras, nudėsiu ją, – pagrasino Kandise.

Andželika dėbteležo į laikrodį.

– Nespėsi, nes čia tuoj atsiras Olivjė. Jau pusė devynių!

– Na, ar jau?

Vonioje kurį laiką buvo tylu, o paskui pasigirdo klyksmas:

– Ai, dabar nebėgaliu sustoti! Gelbėkit, stiklinė per mažą!

Jos visos be žodžių laukė toliau. Tarpduryje kyštelėjo Keitės galva.

– Jūs dar čia?

– Tai aišku, kad mes čia. Ką gi mums daugiau veikti?! – atšovė Kandise.

– Na? Tai koks rezultatas? – nekantravo sužinoti Leticija.

– Kad aš jo dar nepadariau. Man taip baisu... – Keitė išlindo su stikline rankoje.

– Tai jau tikrai! Šitiek informacijos! – sušuko Kandise ir ranka užsidengė akis.

– Jūs visos pamėginkit, – pareikalavo Keitė, brukdama kiekvienai po dėžutę.

– Beprotybė kažkokia! – suniurzgė Kandise, bet vis tiek paėmė ir atplėšė dėžutę.

Leticija nusiųdė tuščią dėžutę ant lovos.

– Esu tikra, kad bus neigiamas. O ką turime pamatyti?

– Ar tu vakar gimei? Mėlyną juostelę, – pasakė Kandise. – Na, turėsit ir už mane pažiūrėti!

– Man tai kelerių metų senumo patirtis, – atsiduso Andželika, ilgesingai apžiūrinėdama dėžutę. – Reikėjo dar vieną pasigimdyti...

– Imk mano, kad nori, – sudejavo Keitė.

– Nekalbėk taip, brangute. Gal kartais tu nė nesilauki, – vis dar tryško optimizmu Leticija.

– Pamatysim, – tarė Andželika. – Nagi, visos kartu!

– O Dieve, gal man verčiau užsimerkti! – maivėsi Kandise.

– Tu keli daugiau triukšmo nei aš, – burbtelėjo Keitė.

– Ką tu, tai fiziškai neįmanoma! – atšovė Kandise.

Visos keturios draugės sumerkė testo juosteles į Keitės šlapimą.

– Atrodo, aš tuoj apsivemsiu, – inkštė Keitė.

– Gali sau vėmti! Čia bent jau *tavo* siusis! – susiraukė Kandise.

Andželika ištraukė savo juostelę ir kurį laiką žiūrėjo, kaip mažame testo langelyje ryškėja mėlyna dėmė. Ją užliejo gailės-tis bičiulei.

– Bet juk čia *tavo* vaikas, Keite, – tyliai ištarė ji.

Jos visos spoksojo į savo testus. Paskui sužiuro į Keitę.

– Ar nors vienas neigiamas? – viltینگai paklausė Leticija. Visos papurtė galvas.

Keitė susmuko ant lovos.

– Velnias! Ką man dabar daryti?

– O ką tu *nori* daryti? – paklausė Leticija, sėsdamasi šalia ir vėl apglėbdama bičiulę per pečius.

– Jūs nė neįsivaizduojat, kiek man atsiėjo turėti tokį plokščią pilvą! – sustugo Keitė ir pratrūko raudoti. – O dabar, kai jau žinau, tai nebegalėsiu nė cigaretės sutraukti, nė vyno taurės išmesti. Gal verčiau stoti į vienuolyną!

– Žinai, tam jau kiek per vėlu, – burbtelėjo Kandise.

Keitė apglėbė savo pilvą.

– Kad bent žinočiau, jog jis Peterio, nebūtų taip blogai, tiesa? Bet jeigu vaikas – ne jo? Na, juk jis *supras*. Vyrai visada sužino. Kūdikiiai visuomet atsigimsta į tėvus, ar ne?

– Ne visuomet, – nuramino Leticija.

– Ką tu, tikrai visuomet! Taip gamtos sutvarkyta – kad tėvai jų nesuėstų, – vyptelėjo Kandise.

– Keite, tau nebūtina apsispręsti dabar, – pasakė Andželika, staiga suvokusi, kad iš tikrųjų jau siaubingai susivėlino. – Gali kelias dienas pamąstyti.

Keitė pakėlė ašarotas akis ir nužvelgė Andželikos suknelę.

– Tau reikia diržo, – šniurkštelėjo ji.

– Buvau užsijuosusi, bet Olivjė pasakė, kad jis išryškina storiausią mano kūno vietą.

Akimirką Keitė pamiršo savo sielvartus.

– *Ką* jis pasakė?!

– Tikiuosi, nurovei jam kiaušius? – suurzgė Kandisė.

– Ne, tik nusijuosiau diržą.

– Na ir mazgotė! Kas tau pasidarė? Gal leisi jam ir kojas į save valytis? – nepiktai nusišaipė Kandisė. – Ir ką mums su tavim daryti?

– Turbūt man reikia naujo kūno.

– Ne, brangute, – atsiduso Leticija, – greičiau naujo vyro!

Keitė šiaip taip nusvyravo prie savo komodos ir ištraukė iš stalčiaus diržą.

– Ir nemėgink ginčytis! Išgėrusi aš pavojinga, – pareiškė ji ir apjuosė Andželiką per liemenį. – Čia tikrai *nėra* storiausia tavo kūno vieta, tegu Olivjė sako ką nori. Atrodai fantastiškai!

– Taip, iš tikrųjų, – pritarė Leticija. – Olivjė turėtų būti gėda! Verčiau būtum tekėjusi už italo. Jiems patinka moterų apvalumai!

– Storiausia kūno vieta, kad jį kur! Jo paties savimyla tokio storumo, kad jau per duris nepralenda. Pasakyk jam tai, ir pažiūrėsi, ar patiks! – draugiškai nusišypsojo jai Kandisė. – Eik ir išversk visus iš koto!

– Na, va, tavo reikalus sutvarkėm, dabar grįžtam prie maņes, – tarė Keitė.

Kandisė čiupo ją į glėbį.

– Andželika teisi. Pagalvok keletą dienelių. Paskambink man iš ryto. O dabar Leticija tave paguldys.

– Jūs išeinat? – gailiai suinkštė Keitė.

– Aš lieku, – ryžtingai pareiškė Leticija.

Kandisė skubiai mostelėjo Andželikai:

– Eikš, mieloji, dingstam iš čia!

Andželika dar apkabino Keitę, kuri verksmingai susiraukė ne-lyginant vaikas, tėvų paliekamas internatinėje mokykloje.

– Paskambinsiu tau rytoj – jei liksiu gyva...

– Ačiū judviem, kad atvažiavot. Man tai labai daug reiškia!

– Žinau! – dumdama laiptais žemyn dar riktelėjo Kandise. – Rojuje sulauksim dosnaus atlygio! Tikiuosi viso sunkvežimio *Birkin* rankinių ir *Louboutin* batelių – visų įmanomų spalvų!

– Na ir jovalas! – atsiduso Andželika, kai abi atsidūrė ant šaligatvio.

– Taip, šįsyk įkliuvo *kaip reikiant*, – pritarė jai Kandise. – Kur tau reikia?

– Į Kadogano aikštę.

– Aš tave nuvešiu. – Ji mostelėjo ranka savo vairuotojui. Po akimirkos prie jų pričiuožė žvilgantis juodas mersedesas.

– Betgi tu vėluoji į teatrą!

– Pasakysiu, kad išliūkinau patyliukais ir atsisėdau salės gale, koks dabar skirtumas? Jis, šiaip ar taip, įsiutęs. Be to, žinai ką? Šįvakar dramų man jau per akis!

– Manai, kad ji vaidina?

– Ji visą gyvenimą vaidina, Dieve jai padėk! Bet mes juk ją mylim, tiesa?

Joms belipant į mašiną, staiga atsilapojo Keitės namų durys ir laiptais paknopstom atkurnėjo Leticija, mosuodama Andželikos rankinuku.

– O Dieve! – atsiduso ši. – Negi ir vėl?

– Gerai, kad tavo smegenys uždarytos galvoje, nes ir jas po visą miestą išmėtytum, – nusišaipė Kandise.

– Kalbi kaip Olivjė!

– Ne, meilute! Olivjė netiki, kad tu išvis *turi* smegenų!